

Ангел Каралийчев

Магаре и кон

Магарето и конят тръгнаха на воденица. Магарето се влачело едвам-едвам, защото на гърба му били натоварени два чувала жито, а охраненият кон препускал празен и бодро цвилел.

– Ох! – изпъшкало магарето. – Колко много тежат пустите му чували! Задъхвам се. Ако падна – ще умра. Моля ти се, кончо, помогни ми! Кажу на стопанина да прехвърли единия чувал на твоя гръб.

Но конят си правел углушки и пет пари не давал за своя претоварен другар.

На едно каменисто място магарето се препънало, строполило се на земята и издъхнало под чувалите.

Тогава стопанинът на двете животни наместил магарешкия самар и чувалите върху конския гръб, шибнал коня с камшика си и го подкарал напред.

Конят се превил под тежкия товар, въздъхнал, извил глава към магарето и рекъл:

– Ех, братко, ако бях послушал молбата ти, сега щях да нося само един чувал жито.

И захванал да преплита краката си.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране, разпознаване и редакция: unicode, 2007

Публикация:

Ангел Каралийчев
Български народни приказки
Издаелство „Народна младеж“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3545>]